

קונטרס

אור זורח

והוא קובץ חדושים ובאורים מאמרים מלאים מוסר השכל ועצות נפלאות ונוראות, והתחזקות עצום ונשגב עד אין סוף ואין תכלית, שיתחזק כל אדם להתקרב להשי"ת בכל מקום שהוא, שנתחדשו ונאמרו ע"י חסידו ברסלב הנקראים ע"ש אדמו"ר האור הגנוז והצפון מוה"י רבי נחמן זצוק"ל מברסלב זי"ע בעהמ"ס פיקוטי מוהר"ן זספורי מעשיות ועוד ספרים, וכלם בנויים ומיוסדים על אדנינו, ע"פ התקדמות שגילה רבנו הקדוש ותלמידו מוריגו רבי נתן זצ"ל בספריהם הקדושים, ושקבלנו איש מפי איש מפי תלמידיו הקדושים, ומפי תלמידו תלמידיו עד הנה, גם יכול בקרבו שיהיה ספורים, שלא באו לכלל דגום עד הנה, מאדמו"ר הקדוש זצוק"ל ומתלמידיו הקדושים זי"ע ועכ"ה.

יוצא לאור ע"י חסידו ברסלב הנוסעים לאומן

חובא לבית הדפוס ע"י המלכט והמסדר והמשחרל במוצאת הקובץ
ר' שמחה ברא"ח הלוי בארנשטיין, לאדו ואוואדוקא 26

ל א ד נ

שנת אורן יאיר לעלמי עד, לפ"ק

הקדמה

התאמה

ראשי עם יחד שבטי ישראל, בהתקשרות בינו הקדוש הציס"ע, ב"חל גיבוע קור ח'כמה נ"ת שמו של רבינו יע בעיר הבירה ווארשא יע"א באסרו שבועות שנת תרפ"ח לפ"ק, לטכס ה' בענינים הנוגעים לכלליות אנ"ש ידי ברסלב, ולכלליות העולם, בדבר יצת דעת רבינו הקדוש בעולם, וכאשר בו להזהיר בזה רבינו ה"ק וצ"ל למידו מוהר"ת וצ"ל בספריהם ודושים, לבלי גהי כצצים ידשים, רק חוק להיות עץ עושה פרי, להודיע גלות לכל באי עולם מהאור הגנוז צפון הוא רבינו ה"ק זי"ע, ומנועם יחותיו ואמרותיו הקדושים, אמרות אמרות טהורות מזוקק שבעתים, הלים י"ד) שהם בחי' שבעה משיבי צ"ס (משלי כ"ו) להקים את כל הנפילים פילתם וירידתם בחי' שבע יפול צדיק וקם (שם כ"ד)).

וזהו

ע"פ הצעתי להוציא לאור בקל פעם קובץ, שיכיל קרבו שיחות וספורים, חדושים וכאמרים אנ"ש חסידי ברסלב הנוסעים לאומאן מבואר מזה לקמן בההחלטות מהאסיפה נ"ל, אשר כל אחד מאנ"ש שיזכה

לחדש איזה דבר עפ"י דעת רבינו ז"ל וכן כל מי שנמצא אצלו איזה כתב יד מחדושים, או שיחות וספורים, צריך לשלוח אותם אל יד המוציא לאור הקובץ, כדי לסדרם ולהעלותם על מכבש הדפוס והנה עד כה לא בא לידי חדושים מאנ"ש כי אם מעט מזער, וגם זה מאנשים יחידים מאנ"ש, אשר משום זה נתעכב הוצאת הקובץ עד כה, בחשבי אולי יתעוררו אנ"ש לדבר הגדול הזה, וישלחו אלי מחדושיהם או מכתבי יד הנמצא אצלם להעלותם על מכבש הדפוס לזכרון עולם, ובהראותי התרשלותם בזה בטענות מטענות שונות, אמרתי לאסוף ולקטט כל מה שנמצא בידי מכבד ומעלה, ולהוציא לאור את הקונטרס הראשון, כדי להראות לאנ"ש תוכנו ומראהו, כדי ששמנו יראו, וכמוהו יעשו לשלוח אלי כל אחד הן מחדושויו שיחדש על סדר התורות שבס' לקוטי מוהר"ן, והן מחדושויו שיחדש על סדר הפרשיות יפתורה ע"פ דעת והקדמות רבינו ז"ל, והן מאמרים בענין התחזקת בעבודת ה' בענין אמונה וכדומה והן שיחות וספורים שזוכר בע"פ, או מכתבי יד שנמצא אצלו כולם ישלחו אלי על האדעססא שלי, ובעזרת השי"ת עלי

לחנתיקם ולסדרם ולהשתדל בהוצאות הדפוס כדי ה' הטובה עלי.
ז כן א"יך הקורא הנעים אקרא לבד יבהלון רעיוניך באם לא תמצא בחבורת הראשונה הזאת את אשר חשבת למצוא בו, תדינני לכף זכות י, כי כל ההתחלות קשות וברבות הימים ימים ידברו, ותמצא בקונטרסים י בעזושי"ת מרגוע לבפשך העיסה והצמאה בארץ ציה ועיף בלי מים, ומן ורודור הזה תכנס לטרקלין, המה ספרי רבינו הקדוש וספרי תלמידו מוהר"ת י וכבר הבטיח רבינו ז"ל (מובא בשיחותיו ה"ק) אשר כל מי שישקוד בספריו ה"ק יהי נעשה איש כשר, באמת, אכ"י.
 המו"ל

מכתב מאת ידידנו ר' משה מנחם נ"י זיינבערג מעיר אוסטורבצה על דבר הופעת הקובץ

ב"ה אוסטורבצה.

הנה נדרשתי לחוות דעי על המהפרת הנוכחי אשר המו"ל
נ"י ערך לפנינו, אשר ימצאו בו דברים יקרים, המשיבים את
הנפש, מאת השרידים אשר בעמנו, אשר הם בנוים רובם ככולם
על קוטב דברי רבינו ז"ל — והנה דבר שפתים אך למחזור
להאריך ולהרחיב הדבור בשבח המהפרת הזאת ונחיצת התוצאה
הזאת כי כל מי שירצה להסתכל בו בעין האמת, יראה ויבין
בעצמו, עד היכן הדברים מגיעים, כי רוב הדברים המה, מה
שנתחדשו ע"י חברים המקשיבים לדבר אמת, פלמודנו ברבים
את ספרי רבינו ז"ל, כאשר ידוע לכל אנ"ש שזכו לטעום מנועם
דברי רבינו ה"ק ז"ל, את אשר הפליג בשבח מעלת תורתו
וספריו הקדושים, כמו שאמר בלשון קדשו כל התורה שלי היא
כולה הקדמות, ואמר עוד שכל תורה ומאמר שאומר יכולים
ליך ולעבור בו כל תנ"ך ותורה שבע"פ ושיחות הר"ב סי'
קצ"ט וסי' ר"ן ולכן מה יקרו מאד הדברים אשר יתחדשו מעת
לעת בשעת למוד ספרי רבינו ז"ל, אשר יוכלו להחיות עם רב
ולהקים את הנופלים מירידתם.

ונוסף עוד מעלת התוצאה הזאת אשר קנאת סופרים
תרבה חכמה, שכאשר יראה כל אחד את דברי חבירו וחדושו
נתעורר בקרבו נפשו לעשות גם הוא מטעמים, ולטייל ולחדש
בדברי רבינו ז"ל אשר הוא ביחל גיבוע מ'קור ח'כמה, ולכן
עלינו להחזיק טובה לידידנו האברך וכו' כמר שמחה נ"י
ברגשטיין מלודו, אשר נתעורר להמפעל הגדול הזה, ומוטל על
כל אחד מאנ"ש שיחי' לסעדו ולתמכו בכל אות נשש כדי
שיוכל לבצע זממו, ולהסיק רצונו מכא אל הפועל ולקיים יסוצו
מעיוותך חוצה.

כ"ד הכותב בלב מלא געגועים

ומצפה להתגלות הדעת האמתי

משה מנחם ברח"י זיינבערג מאוסטורבצה.

כדברים האלה קבלתי מהרבה מאנ"ש המביעים דעתם אשר הקובץ
הוא דבר נחוץ למאד, ומשתוקקים מאד שיצא לאור בקרוב.

ה מ ו ל

חלק חרושים ובאורים

על סדר התורות שבספר לקיט מוהר"ן והתחלה מתורה א'.

והוא ע"פ החלטה שהחלט ב"ן אה"ש שכל אה"ש ילמדו
בכל חודש חורה מספר לקיט מוהר"ן בעיון, וכל אשר
יזכו לחדש ב"ה, ישלחם להדפיס.

ב"ה לאור

עין בהחורה אשרי תמימי דרך לקוט מוהר"ן ח"א סימן א'.

והנה יש לדקדק על כפל הלשון שנמצא הרבה בתורה זו תיכף בהתחלת
המאמר, "דע כי ע"י התורה נתקבל כל התפלות וכל הבקשות"
הכפיל לימר כל התפלות וכל הבקשות, וכן שאנו "מבקשין ומתפללין" כפל
לשון מבקשים ומתפללים, "והחן והחשיבות, נתעלה ונתרומם" הוכפל הלשון
והחן והחשיבות, וגם נתעלה ונתרומם לשון כפול, "כי איש הישראלי צריך
חמיד שיסתכל בהשכל של כל דבר ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש
בכל דבר" גם פה הכפיל הענין שצריך איש הישראלי להסתכל בהשכל וכן
ולקשר עצמו אל החכמה והשכל וכו'.

אח"כ תביא הפסוק שבו נקרא היצ"ט בשם "מסכן וחכם" והיצה"ר בשם
"זקן וכסיל" הגם שהוא דברי הכתוב אך גם שם צריך ביאור
וליותר פלא הוא אשר השמות שבו מכנה הן את היצר טוב והן את היצר
הרע הם כמו שגי הסכים בנושא אחד, כי את היצ"ט מכנה בשם מסכן
הוא היסד החכמה כי מסכן הוא ל' עניות ועניות הוא היסד החכמה בחי' אין
עני אלא מן הדעת, וגם את היצה"ר הוא מכנה בשם מלך זקן וכסיל, אשר
זקן הוא היסד הכסילות, כי זקן מרמו בכל מקום על חכמה בחי' זקן
נוטריקון זה קנה חכמה.

גם בעצתו שמבאר להאדם איך יזכה להתגבר על היצה"ר שהוא מלכות
דס"א, והוא ע"י "למוד התורה בכח" צריך ביאור מר שמבאר ב'
ענינים הא' הוא למוד התורה והב' הוא התנאי שיתן "למוד התורה בכח
דייקא.

אח"כ מבאר איך "שע"י התורה נתחברין החית והגון ונעשה חן".

ומה שפירש רבינו"ל את המלות, ומתחזי כי צוציתא דגורא חיותא ברישא
שבמאמר רבב"ה, שדרך הבע"ד להתלבש במצות, וע"י ירמו אש
לבנה ואעפ"כ מלאך מויק הוא קשה להולמו, כי דרכו תמיד לבאר את
המאמר חז"ל, שמביא, עם הענינים שדיבר מהם בהמאמר שאמר, וכאן מבאר
הוא את המלות, ומתחזי כי צוציתא דגורא חיותא ברישא בעינן שלכאורה
לא הובא כלל בכל המאמר, כי עיין בכל המאמר ולא תמצא שידבר בו
מענין יצה"ר המתלבש במצות.

גם אח"כ כשמבאר את המלות, ומתחזי ל' באלותא דחקיק עלי, אהי
אשר אהי, כי הכניעתו של היצה"ר הוא ע"י התורה כנ"ל, וע"י ירמו

אלוהות דהיינו מקלות, כי הלוחות ארכין ויו ורחבין ויו, והאנות ויו הוא צורת מקל, דחקיק עלי' אהי' אשר אהי' כי התורה כולה שמותי של הקב"ה. גם פה צריך להבין מדוע מכפיל לבאר סגולה למוד התורה שהתורה הוא כמו מקל, וגם הוא כולה שמותי של הקב"ה ויטו המסל שמביא מהמשוגעים שמשמים עליהם שמות, וגם מכים אותם במקלות, כמו כן היצירה שרוצה לעשות אותו כמשוגע, בחי' אין אדם עובר עבירה אא"כ נבטו בו רוח שטות, צריך להכניעו בלמוד התורה שהוא כולה שמותי של הקב"ה וגם הוא כמו מקל, וצריך באור למה באמת צריך לשניהם מקלות ושמות, יש עוד לבאר מדוע הזכיר רבב"ח רק את השמות אהי' איה' וצ"ל ולא שאר שמות, וגם מדוע לא הביא רק שם אהי' אחד, והכפיל להביא שם אהי' אשר אהי', הטובא בעת שנתגלה ה' למשה בצאתו על גאולת ישראל ממצרים, ושם ניהא וכמובא בפרש"י שם כי דימו לו אהי' עמהם בצרה זאת, ואהי' עמהם בשעבוד שאר מלכות, אבל כאן צריך ביאור. ע"פ ההקדמות המובאים בספרי לקוטי הלכות ממורנו ר' נתן וצ"ל, ובספרי מפראות לזכמה ונחת העלון מהרב רבי נחמן ז"ל מטשעחין, לבאר ענין קליפתו עשו וישמעאל, ע"פ ההקדמות הללו יתבארו גם כל הפליאות הנ"ל והכלל היצא מדבריהם לענינינו הוא, כי יש ב' ברינות יצה"ר הא' הוא היצר הרע המגושם של כל העולם המסית את האדם לדבר עבירה ממש ר"ל, והב' הוא היצה"ר בראותו שאם יבא להאדם לפתותו לעבירה לא יאבה לו, וצ"ל יצ"ע לו, אזי מתלבש הוא במצות לחתוך דעת האדם שיחשוב שהוא מצוה, ועי"ז יש לו כח לפתות את האדם, וכנראה זה בחוש בהרבה ענינים, ועפ"י י"ב בענינים הנוגעים בין אדם לחבירו, שתאדם ימציא לו היתרים במשא ומתן לגנוב את חבירו, או להגותו, וכן בענין לה"ר ומחלוקת, נראה עפ"י רוב שצ"א וחושב שמצוה הוא עושה במה שחולק על חבירו כי הבע"ר ממציא לו שכל"ם כאלו עד שנדמה לו שהוא מצוה לרדוף את חבירו ולחלוק עליו, ובמדת בענין המחלוקת שעל הצדיק האמת והנלוים אליו, רוב בני אדם נכעלים בזה משום שנדמה להם למצות, ומהם ילמוד האדם להבין דבר מתוך דבר להשכיל על דרכיו חיטב להשמר מעצת היצר הפוך רשת לרגליו, בל ידע האדם ויבין שהוא עצת היצר, רק אדרבא יחשוב בדעתו, שהוא מצד יצרו הטוב, וכמה אופנים היצה"ר השני הזה הוא קשה מהראשון כי מהראשון אפשר להשמר, כי יודע הוא ומכיר בו שהוא שונאהו ורוצה להריתו מחיי עולם, לא כן הוא בעת הבע"ר מתלבש עצמו במצות אשר אז קשה מאד להנצל ממנו בזמנת שמוחו ודעתו נתהפך מרע לטוב, וחושב הוא על מעשיו הרעים שהם טובים, וזהו שמובא בשם הבעש"ט וצוק"ל על המאחז"ל שוחט בשבת משום מאי חייב חד אמר משום גטי"ת בשמה, וח"א משום צובע, וגמפרש הבעש"ט וצ"ל אשר התנא ירמו פה על ב' הענינים הנ"ל, כי התנא מקשה, שוחט" הוא היצה"ר השוחט את כל העולם, וגם בגשמיות הוא השטן הוא המקטרג, יורד ומטטין ועולה ומקטרג, בשבת" לעה"ד לבא שנקרא שבת בחי' ליום שכולו שבת, משום מאי חוב, יחייבו אותו לעז"ל, ומתוך חד משום, גטי"ת נשמת, חיינו

משום שהחטיא בני אדם אשר עי'ו אבדו גשמתם, כי החוטא אובד גשמתו, כי החוטא אובד נשמתו ר"ל כמובא בספרי קודש, וזהו משום נטילת גשמה, וע"כ רשעים בחייהם קרוים מתים, — והמ"ד השני ס"ל משום צובע, היינו עיקר מה שיחייבו לע"ל את היצה"ר, הוא משום שה' צובע, כי כשבא אל האדם לפתותו לא אמר לו האמת שהוא מפתיהו לדבר עבירה, רק הסתיר האמת, והתלבש עצמו במצות, כאלו הוא בא להביאו לידי מצוה, ומשום זה יחייבוהו לע"ל, כי אם לא ה' צובע רק ה' מפתה לאדם בלי ערמה, לא ה' מקום לחייבו, כי הוא שלח ממרום לפתות בני אדם, ושליחותי הוא דקעביר, ומשום מאי יחייבוהו, אך הוא נשלח ממרום רק לפתות בני אדם, היינו לגלות להם האמת כמון שהוא, רק לפתותם שאעפ"כ ילכו בדרכיו, אבל הוא לא כן עשה, רק הרבה להפוך השקר לאמת והרע לטוב, ע"כ יחייבוהו משום צובע, וכעין זה מובא ג"כ בספר נחת השלחן מהרב מטשעהרין עה"פ ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרק ודחול"ל בפה רך היינו שבתחלה דרכו של היצר שנסית את האדם ומפתהו בחלקלקות לשונו כאלו הוא מתכוון לטובתו, ומטעהו ע"י שמתלבש עצמו במצות, אבל אח"כ מושל הוא עליו ועובד עמו בפרך ובקשיו ונדמה להאדם שכבר הוא מוכרח לילך אחריו כשור לטבח יובל ר"ל — וזהו בחי' מה שאמרנו היום אומר לו עשה כך וכו' עד שאומר לו לך עבד ע"ז ח"ו.

והב' בחינות יצה"ר הנ"ל נקראים בשם קליפת עשו, וקליפת ישמעאל, כי קליפת עשו ירמן על יצה"ר המגושם הבא להחטיא את האדם בעבירה, כי קליפת עשו הוא הרע גמור המובא בכ"מ, וקליפת ישמעאל הוא קליפת נוגה היינו היצה"ר המתלבש עצמו במצות, בחי' בלעם שהי' רשע ירא כמובא בדרכי"ל, שהראה את עצמו כאלו הוא מברך את ישראל, וגם הוא רוצה למות כמותם, ובתוך דבוריו, רימן עצה לבק איך להחטיאם, וע"כ מובא אשר משום זה צריכים למו"ל ולפרוע, היינו עור אחד כוהתון לגמרי, והשני פורעין אותו, כי יש ב' עורות דחפין על ברית, המרמן על קליפת עשו וישמעאל החופין על קדושת ישראל שהוא בחי' ברית, וע"כ העור הראשון שהוא גבר קליפת עשו המפתה את האדם לעבירה צריכון לחותכו לגמרי ולהשליכו, אבל העור השני שהוא בחי' קליפת ישמעאל, המתלבש עצמו במצות ואז צריכון זריזות והתחכמות יתירה לבלי לשמוע אליו, ואעפ"כ לא יניח ולא יעזוב את המצוה בשביל זה, רק יבדיל ויפריש את הטוב מהרע, ויעשה את המצוה בשכל, וחכמה כזו שלא יבוא עי'ו לעבירה כראון היצה"ר וכונתו ח"ו, שזה בחי' פריעה שפורע את העור, ומחלקו, ומניח אותו לדבק ולהכלל בבשר העטרה, ואיננו חותך ותולש אותו לגמרי, כמו את העור הראשון שרומז לקליפת עשו שחתכו לגמרי, והיינו כנ"ל שיעשה הדבר באופן כזה שיכלל הכל בקדושה ולא יצא מזה שום תקלה ופגם ומכשול ח"ו — וזהו החילוק בין רע גמור לקליפת נוגה, כי רע גמור אין בו טוב וע"כ צריך לעזבו לגמרי, וקליפת נוגה המרמז לדבר הרשות שם הוא עיקר המלומה והנסון, שיעשגה האדם בקדושה יתירה באופן שיכלל הכל בקדושה, ויעלה הטוב מן הרע, וע"כ זרעו של עשו

אינם גמולים לגמרי, כי הם מרע גמור, והישמעאלים גמולים ואינם מורעים, כי הם מקליפת בוגה שנשאר בהם עדיין, אך מל ולו פרע כאלו לא מל, כי עיי' שאין בזהרין מהיצה"ר. המתלבש עצמו במצות לברוח ממנו ולהפריד הרע מן הטוב, לסוף נכשל האדם גם בעבירה ממש ר"ל שזהו בחי' כאלו לא מל ונעפ"ז א"ל אשר אצל עשו כתי' ועל חרבך תח"י, ואצל ישמעאל כתי' ויהי רובה קשת, כי החלוק בין הלוחם עם חבירו וחרב בידו לבין הלוחם עם חבירו בקשת הוא, אשר הלוחם עם חבירו וחברו שלופה בידו מכיר בו חבירו שהוא שונאהו, ואף שבאופן אחד הוא רע מאד כי הוא סמוך לחבירו, וכפשע בינו ובין המות, אך באופן אחר הוא בגלל כי רואה הוא את שונאהו, וינוס מפניו, לא כן הוא כשחבירו יורה בו חצים מקשת, אף שבאופן אחד רחוק הוא שיפגעו בו החצים, אך באופן אחד קשה הוא מן הראשון כי לא ידע להשמר ממנו, וגם אינו יודע ומכיר מי הוא שונאהו הרוצה לבלעו חיים כי הוא בענין ב' מיני יצהיר הג"ל כנ"ל, וע"כ מכונה עשו בשם חרב ועל חרבך תח"י, כי אף שהוא קרוב מאד וברגע אחד אם ישמע לו האדם ירד שאולה חיים, כי הוא מסיתו לדבר עבירה ממש, ר"ל כנ"ל, אבל ידוע הוא ונגלה להאדם שזהו שונאהו, וצריך להשמר ממנו ולבלי לשמע בקולו, אבל קליפת ישמעאל נסתר הוא מתאדם לגמרי והאדם הולך לו לתומו ואינו מרגיש אשר מרחוק אורב עליו שונאהו אשר בפתע פתאם יורה עליו בחציו הם המחשבות זרות וחזוניות שהם כמו חצים בנשמת האדם וכמובא בהמעשה מו' בעטלערי' מענין העשרה מיני חצים, שצוה המלך לירות בהבת מלכה המרמזת לחשמהו, וע"כ כנגד ב' בחינות יצהיר הנ"ל צריך האדם לעסוק בב' תקונים, הא' הוא כנגד היצהיר המתלבש עצמו במצות, ורוצה להפוך דעת האדם שיחשוב על עבירה שהוא מצוה, צריך האדם להסתכל היטב בעינא פקחא לפקח על עיניו היטב, להבין להפריד הטוב מן הרע, ולהשכיל על דרכיו אם הוא באמת מצוה יעשה, ואם הוא עבירה יפרוש ממנה וזהו נקרא דעת דקדושה היפך דעת הס"א שרוצה להתדמות כקוף בפני אדם כאלו גם הוא רוצה בתקנה וטובת האדם, וצריך גם להתפלל להשי"ת שיאיר עיניו וינחהו בדרך האמת.

אך אפי' אם כבר יזכה האדם להבין את הדרך הטוב והחיים, הן בכלל והן בפרט, אעפ"כ יוכל להתגבר עליו גשמיות גופו, ועכירות וכסילות דעתו, שילך אחר הרע אף שיבין וידע שהוא רע וזהו קליפת עשו כנ"ל שמסית את האדם לרבר עבירה אף שידע האדם שהוא דבר עבירה, וזהו שמובא בהמאמר הנ"ל אשר עשו ביזה את הבכורה שהוא בחי' חכמה בחי' ראשית חכמה, בחי' לא יחפוץ כסיל בחבונה חיינו כנ"ל כי אף שמבין הוא גם בדעתו שלא נכון הדבר שהוא עושה אעפ"כ בשביל תאות לבו משליך הוא כל חכמתו ושכלו ועושה מעשה בהמה ממש אף שגם בשכלו מבין שהוא מעשה בהמה. — וע"כ לא די בזה לבד שיגדיל האדם בינתו עיי' למוד התורה. הק' לדעת ולהבין את אשר יאות לעשת, ואת אשר הוא מתועב בעיני ה', כי אף אם ידע ברור כל התורה בולה, אחר' שגופו עו

ולוק בתאותיו, לא ירצה הגוף להכנע מפני השכל, רק אדרבה גשמיות החומר תתגבר ח"ו על הצורה, וע"כ לבד מה שצריכים לידיעת התורה והמצות כנגד קליפת ישמעאל הנ"ל כדי לידע מה לעשות וממה להשמר ולהזהר כי לא עם הארץ חסיד, צריכים גם לעסוק בתורה בכח וביגיעה ובמצות מעשיות הרבה כדי להכניע גופו המגושם, וכמאחז"ל התורה מתשת כחו של אדם היינו התורה שלומדין. בכח ומתייגעין בה היא מתשת כחו הגשמי של האדם, כדי שיוכל כחו הרוחני הוא נפש השכלית להתגבר על נפשו הבהמית, וגם בתפלתו לה' שיקרבו לעבודתו י"ת ושיזכה לעשות רצונו צריך להתפלל, הן שיאיר ה' עיניו לבל ילכד ברשת היצר הרועה להפוך לו אורחות יושר, ולהמיר לו רע בטוב וטוב ברע כנ"ל, וגם צריך להתפלל, שיזכה השי"ת אשר מה שזכה לידע ולהבין יזכה גם לקיימו, וכנ"ל, בחי' וידעת היום היינו אף שכבר ידעת, צריך אתה עוד, והשיבות אל לבבך להשים הידיעה הזאת גם בלבך באופן שלבך שהוא צייר של כל המדות והוא מלך על כל האברים יכנע ויהי' משועבד אל השי"ת כרצון הנשמה שהוא השכל, — וזה ג"כ שאנו מתפללין בתפלת אהבה רבה שזוכה ממנו וללמד כדי לדעת מה לעשות וממה להשמר, וגם מתפללין לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה וכנ"ל.

ועי' ההקדמות הנ"ל גבול לבאר כל דברי המאמר הנ"ל בסגנון אחד מרישא לסופא בעזהשי"ת.

נדע כי עיי' התורה נתקבלין כל התפלות וכל הבקשות [הכפיל לומר כל התפלות וכל הבקשות, לעסוק בתפלה להנצל משני בחינות יצה"ר הנ"ל הא' הוא המהפך דעת האדם שיחשוב על מעשיו הרעים שהם טובים ועל העבירות שהם מצות, והב' הוא היצה"ר המגושם שאף שיבין האדם כי רע המעשה אשר הוא עושה, ואעפ"כ לא יפחד ממנו מחמת התגברות היצר קליפת עשו בו ח"ו, — וזהו לפי"ד החלוק בין ל' תפלה ולשון בקשה, כי תפלה ירמו אם מתפללין על דבר שחסר לנו ויודעים אנו מחסרוננו, ובקשה נקרא לשון בקשה וחיפוש בחי' על משכבי בלי"ה בקשתי וכו' בקשתי ולא מצאתיו, היינו על דבר שאין ידוע לנו מחסרוננו, ואנו מבקשין להשי"ת שיאיר עלינו אור החכמה והשכל, ולזה רימז רבינו ל' תפלה ובקשה כי לשניהם צריכים כדי להנצל מב' בחינות יצה"ר הנ"ל וע"ז שמבין הוא גם בדעתו שהיצה"ר מכיון להחטאו, ורק שאינו יכול להתגבר עליו אשר זהו קליפת עשו על זה יתפלל להשי"ת שיצילהו מן החטא או מן דרך שקר הזה, וזה נקרא בשם תפלה אך על זה שאינו יודע ומבין אם הוא עבירה או מצוה, שזהו קליפת ישמעאל ע"ז שייך ל' בקשה לבקש מאת השי"ת ע"ז בעצמו שירחם עליו ויוצאו מאפילת חשכת דעתו לאורה, [ובזה א"ל שזה ענין חרב פיפיות בידם פיפיות ב' פיות היינו שני בחינות תפלה כנ"ל, וע"כ נאמר אזל יעקב אע"ה אשר לקחתי מיד האמרג בחרבי ובקשתי ופרשתי לשון תפלה ובקשה, נמצא שלשון תפלה מרומז במלת חרב ולשון בקשה במלת קשת (בקשתי ל' בקשה), וכפי שבארנו לעיל שקליפת עשו נקרא בשם חרב, בחי' ועל חרבך תחי', וקליפת ישמעאל נקרא בשם קשת

בחי' ויהי רוצה קשת כ"כ כנגדם צריך להשתמש בקדושה בתפלה הכלולה מב' בחינות מבחי' חרב ובחי' קשת, ונמצא מכון ממש מה שבארנו שתפלה הוא על חסרון הידוע, כי תפלה נקרא בשם חרב וקליפת עשו הוא בחי' חרב, ובקשה הוא פ' בקשה וחילופש כנ"ל כי זה מרמז כנגד בחי' קשת דס"א שהוא השונא הנסתר אשר לזה צריכים בקשה וחילופש, כדי למוצאו ולידע ששונאו אורב עליו ועפ"י א"ל גם מה שמסיים הכתוב וחרב פיפיות בידם לעשות נקמה בגוים תוכחות בלאמים היינו כנגד קליפת עשו שהוא הרע גמור בחי' עור הערלה שצריכין להכריחו לגמרי נאמר לעשות נקמה בגוים, לנקום בו ולהכריחו לגמרי, וכנגד קליפת ישמעאל המתלבש עצמו במצות, ע"ז אמר תוכחות בלאמים היינו להוכיח ולברר את שקרו הרע ולהעריך הרע, מן הטוב שזהו בחי' תוכחה פ' תוכחה ורא"י.

והחיות והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצריכין וכו' גם פה ירמז על ב' ענינים הנ"ל, כי חשיבות ירמז על דבר שנראה לעין כל חשיבותו, והן נקרא דבר שמצד עצמו אינו חשוב, רק חן גמשיך עליו ומחשיבהו. ורא"י לזה ממאמר חו"ל אסתר ירקרקת היתה, וחוט של חסד משוך על"ן וע"ז ירמזו חן וחשיבות, כי חשיבות הוא שיוכה שיאיר לו שכלו שהתורה והעבודה והמצות יהי חשובים אצלו, וחן נקרא אע"פ שלא ירגיש טעם בתורתו ועבודתו, אעפ"כ יהי חביבים עליו בבחי' חן, ונע"יין בספר פרפראות לחכמה על התורה הנ"ל סעיף ג' וגם להלן בסוף המאמר מבואר שם ענין חמה ולבנה דקדושה, שחמה ירמז בעת שהאדם הוא בעלי, ונמשך עליו אור השכל מלע לא, והלבנה ירמז בעת שנסתלק ממנו אור השכל, אזי צריך להתחזק באמונה, ולהשליך כל חכמתו ושכלו אז, שזהו בחי' לבנה בחי' ואמונתו בלילות, כי לילה הוא בזמן שחשך לחאדם שנחשך לו אור שכלו אזי צריך להשתמש עם מדת האמונה, וכ"כ את זה לעמת זה עשה אלקים, ויש בס"א ג"כ חמה ולבנה דס"א, וחמה דס"א נקרא השכל של חכמות חיצוניות, שנדמה לו לפי דעתו המשובשת שטוב הדבר אשר הוא עושה לרדוף אחר הבל"ז עוה"ז, ולבנה דס"א הוא קליפת עשו אשר אפילו אם יבין שלא טוב הדבר שהוא עושה, אעפ"כ יסלק את דעתו וילך אחר תאות לבו, ויעשה מה שכלו חפץ אפילו דברים שגם לפי פחיתות דעתו ושכלו הפגום לא נכון לעשותם, כי עכשיו החן והחשיבות הוא אצלם היינו כי עכשיו בעוה"ר חן החן, והן החשיבות הוא אצלם, כי חשיבות הוא בחי' חמה כנ"ל, וחן הוא בחי' לבנה, וכל זה הוא אצל הסי"א וכנראה בחוש אשר רוב העולם וגם האדם בעצמו רוב עתותיו וברוב כחותיו רדוף הוא אחר הבל"ז עולם הזה, ואינו שם על לבו מהתכלית הנצחית, ובהרבה ענינים נלכד גם בשכלו ברשת היצר בחשבו בדעתו שטוב ונכון הדבר שהוא עושה לרדוף אחר ההון והחבל, כי הבל"ז עוה"ז נחשבים אצלו מחמת שנתהפך דעתו (כי באמת טוב לי תורת פיך, כאלפי זהב וכסף וכן הרבה פסוקים) לחשוב על טוב שהוא רע ועל רע שהוא טוב, שהוא בחי' חמה דס"א בחי' קליפת ישמעאל, אך אפילו בזה שמבין ויודע גם בדעתו שלא טוב הדבר שהוא עושה ולבו עליו דוי על

שהוא מהפך עולם עומד ונצחי, בעולם עובר, שאין לך שטות גדול מזה (וכאשר כל הספרי מוסר מלאים מזה) ואעפ"כ הוא הולך אחר שרירות לבו הרע, והוא בחי' לבנה דס"א, כי כמו שבקדושה המאמין יעשה רצון וכו' בוראו, אף באם לא יבין בשכלו שהוא בחי' לבנה דקדושה, כ"כ להיפך את זלע"ז הוא רודף אחר תאותיו אף שהם גם כנגד שכלו.

וע"כ

ע"י תפלה ובקשה כנ"ל יזכה להעלות הון והחשיבות, מהס"א, ומשום זה הכפיל גם לשון נחמדה ונחמוסם להורות על ב' עליות שבקדושה שיתעלה שכלו, להבין על טוב, ועל רע, ועל רע, וגם יתעלה ויתרומם אמונתו, אף על דבר שלא יבין בשכלו יהי' לו כח לבטל את עצמו ואת שכלו נגד השי"ת והתורה הק' וצדיקי אמת, נולא יהי' כחכם בעיניו לשאול קשיות, ויכיר חסרונו ושפלותו, ויסמוך עצמו על הצדיקים האמתיים, ויעשה בתמימות ובאמונה פשוטה כאשר יצו עליון גם ירמו שתתעלה מחשבתו ויתעלה גם גופו להיות נכנע תחת שכלו ויתבטל החומר, לגבי הצורה לעשות רצון הנשמה כל הימים אשר הוא חי על פני האדמה, כי איש הישראלי צריך תמיד שיסתכל בתשכ"ל של כל דבר, ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר, גם פה הורה להאדם שיסתכל היטב בכל דבר שיעשה, לבד יוכל יצרו הרע להפוך את דעתו שיהי' גדמה לו על רע שהוא טוב, ועל עבירה שהוא מצוה, ואפילו אם כבר זכה להסתכל היטב בהשכל על כל דבר, ולהבין כל דבר לאשורו, צריך הוא עדיין להרבות בתפלה ותחנונים ולעסוק בתורה ומצוות הרבה שיוכה לקשר עצמו אל החכמה והשכל היינו שגם לבו, ומדותיו, יהי' מקושרים אל החכמה והשכל.

וע"כ

קורא הכתוב את היצ"ט בשם "מסכן וחכם" ואת היצה"ר בשם "זקן וכסיל" כי מרמו אשר הן בקדושה הבא מצד יצה"ט יש בו בחי' חמה ולבנה, דעת ואמונה אשר זהו בחי' מסכן וחכם, כי חכם הוא חכמה ומסכן הוא לשון עניות ודלות בחי' מלכות אמונה דלית, דלה ועני ולבנה דלית לה מגרמה כלום—כי לבד מחכמה דקדושה צריך האדם להתדבק גם כן במדת האמונה הקדושה, כדי שאפילו כשיחשך לו אור השמש שהוא אור השכל יתחזק אז באור הלבנה במדת האמונה, ולהיפך את זלע"ז עשה אלקים, אשר גם הס"א שהוא היצה"ר יש בו בחי' חמה דס"א ולבנה דס"א, וע"כ נקרא בשם מלך זקן, וכסיל, כי זקן ירמו בכ"מ על חכמה בחי' זקן זה קנה חכמה נוא"ל שאצל היצ"ט הקדים ל' מסכן עניות אמונה ואח"כ חכם, כי כן דרך הקדושה, להשתמש מקודם באמונה וע"י אמונה זוכין אח"כ לבוא גם לאור השכל בחי' טוב טעם ודעת למדני, כי במצותיך האמנתי מכבר, וגם בתורה זו מבואר כי השכל הוא אור גדול מאד, וא"א לזכות אליו כ"א ע"י בחי' נון מלכות אמונה, היינו שא"א לזכות לאור השכל כ"א ע"י שיתחזק הרבה באמונה להאמין בהשי"ת ובתורתו הק' ובצדיקים האמתיים, ואח"כ יזכה לאור השכל, לא כן הוא הס"א נקרא זקן וכסיל, כי קודם הוא רוצה להשיג בשכלו, ואח"כ יאמין, וע"כ זה וזה לא עלתה בידו ונקרא זקן וכסיל וע"כ מובא בס' נחת השלח, אשר אוה"ע מקדימים היום לעלות כי מקודם רוצים להבין, לא כן אנו בני ישראל מקדימים הלילה להודות שמתחלה

צריכים להתחזק באמונה אשר ע"ז גזקה אח"כ לאור השכל והן מונים לחזק כי העיקר הוא אצלם מה שמבינים, ואנו מונים ללבנה, כי בעוה"ז צשבי הבחירה גברה ההסתרה מאד בכל הענינים הן בכלליות ישראל שהם העם אשר בהם בחר ה' הם נבזים וסחופים וכו' וכן בפרטיות יראי ה' האמתיים ימאסו, ורק לעתיד גזקה שיושלם אור הלבנה כאור החמה, שהכל יבינו את גודל יקר תפארת ישראל בכלל וגודל יקר תפארת הצדיקים והיראים האמתיים.

וע"כ בעצתו לאדם להנצל מב' בחינות יצדיק הנ"ל צריך האדם לעסוק בתורה בכה, כי ע"י העסק והלמוד בתורה יגדיל דעתו להבין ולדע איך להתנהג בכל ענין בחי' את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון — וע"י שילמוד בכה וביגיעה יכניע את גופו המגושם תחת נשמתו ושכלו.

וזהו ענין חיבור החיה והנון, חיבור מדת המלכות בחכמה, שירמו על חיבור הדעת והאמונה, המוח והלב, הנשמה והגוף, להיות תואמים יחדיו מלמעלה לקיים רצון קונו ית' (וע"כ ניתנה התורה בחודש השלישי שהוא מזל תאומים להורות שעיקר קבלת התורה תלוי בחבור דעת ואמונה.

ושמיר נחא מה שמפרש המלות, ומתחיל כי צוציתא דנורא חורחא ברישא' שדרך הבע"ל להתלבש עצמו במצות, כי באמת טובב כל המאמר על ענין זה כנ"ל.

ובזה נחא ג"כ ענין שמלכנה התורה בשם אלותא צורת מקל, דחקוק עלי' אחי' אשר אחי' שהוא כולל שמותיו של הקב"ה, כי באמת צריך לשניהם, וזהו מבואר בספר פרפראות לחכמה מהרב מטשהערין ז"ל על התורה זו אות ט' בזה"ל והנה מה שצריכין לרפואת משוגעים שני תחבולות היינו הכאות, והשבעות, כי בהשגעון בעצמו יש בו ב' בחינות א' מה שרוח שטות מהפך דעתו לומר על רע טוב, וחב' מה שהוא חפץ בעצמו בדברי שטות, ועושה דברי שגעון שאפי' בדעתו הטיפשת הוא מבין שהוא שטות ואעפ"כ היא עושה והולך אחרי שרירות לבו המשוגע, ע"כ צריכין להכניע השגעון ג"כ בשני מיני תחבולות, כי צריכין להכותו כדי שלא יהי' חפץ עכ"ם בהשגעון, ולא יעשה עכ"פ דברים שהוא מבין בעצמו שאין לעשותם, רק מחמת שעדיין יש לו רוח שטות, שמהפך אורחות יושר ונדמה לו באמת על רע שהיא טוב וצריכין לעשותו, על זה צריכין השבעות שמות הק' לגרש ממנו הרוח שטות ולא יתפך דעתו ח"ו.

וכ"כ היצה"ר שרוצה לעשות את האדם משוגע יש בזה ג"כ שני הבחינות הנ"ל כי בתחלה מהפך את דעתו לומר על רע טוב ומתלבש עצמו במצות, כאלו מסיתו לעשות מצות, ואח"כ עושה אותו משוגע ממש כ"כ עד שחפץ בעצמו בדברי שטות ועושה דברים כאלו שהוא מבין בדעתו הטיפשת ג"כ שהם שגעון ואין לעשותם וע"כ מכניעין אותו ע"י התורה הק' שיש בה שני מיני תחבולות הנ"ל כי יש בה בחי' מקלות ושמות כנ"ל.

וזהו ענין דחלקי עלי אהי אשר אהי, כי נגד היצירה הבא על האדם
בבי מיני תחבולות כנ"ל יבטח האדם בכח התורה הק' ובחסדי ה' כי לא
תמנו וכו' ולא יעזוב את חסידיו וע"ז מרמז אהי אשר אהי, אהי עמהם
בצרת זאת, ואהי עמהם בשעבוד שאר מלכיות, היינו באיזה אופן ותחבולת
שירצה הבע"ד להתחכם על האדם ולתפסו ברשתו, אעפ"כ ואתה מרום לעולם
ה' לעולם ודך על העליונה וזהו הסוד שגילה השי"ת למשה רבינו ע"ה
למד לישראל לבד יסלו בדעתם ח"ו אף אם יראו שעובר עליהם גלות אחר
גלות וכ"כ בפרטיות אם רואה האדם שכמה פעמים התחיל בעבודת ה' ואח"כ
נפל מזה וכן הרבה פעמים רק יבטח בחסדי ה' אשר כמו שזכה ברוב
חסדיו לצאת מגלותו הראשון כן יזכה גם לצאת מכל גליות נפשו, ועלינו
רק לעשות את שלנו ולעסוק בתורה ובמצות הרבה בכח וביגיעה גדולה
כרצונו י"ת וכרצון יריאיו האמתיים ולהאמין באמונה שלימה שבכח וזכות
התורה והתפלה נזכה להעלות ולרומם את החן והחשיבות דקדושה הן בכלל
והן בפרט, ונזכה להעלות ולקשר עצמנו ואת כל העולם כולו להשי"ת
ולתורתו הק' בזכות וכן הצדיקים האמתיים שערכו בעדינו להשי"ת להביא
אותנו ואת כל העולם כולו לגמר התיקון בשלימות אמן כ"ר.

חידושים ובאורים על סדר הפרשיות שבתורה *

ב"ה אטואצק יום ועשיק לסדר שלח דך תפר"ח לפ"ק.

בעזרה שי"ת נתחדש אצלי לבאר כל הפרשיות במדבר נשא, בהעלתך
שלח ע"פ חתורה תקעו ממשלה לקוטי מוהר"ן חנינא בימן
א' והיוצא משם לענינינו הוא, כי איש הישראלי נברא שיהי' לו ממשלה
על המלאכים, וצריך לראות שיהי' לו כח לעמוד בממשלה זו שלא יתקנאו
בו המלאכים, ויסילו אותו ח"ו, והעצה לזה הוא שיקשר עצמו לשרשי
הנשמות של ישראל, ועל ידי זה ניצול מהם וזהו ענין כשעלה משה למרום,
ואמרו מלאכי השרת מה לילוד אשה בינינו וכו' אמר אני מתיירא שלא
אשרפוני בהבל פיהם א"ל הקב"ה אחוז בכסא כבוד, היינו שנתן לי השי"ת
עצה לאחוז ולהתקשר בשרשי נשמות שהם בחי' כסא הכבוד אם כל חי,
שעיין יחי' ניצול מקנאת המלאכים כנ"ל, או יקשר עצמו עם מפורסמי ומנהיגי
הדור, כי הנשמות נחלקים תחתם כי כל מפורסם או מנהיג יש לו כמה
נשמות פרטיות השייכים לחלקו אך צריך לדע' ולהכיר את המפורסמים
איזהו ע"י שקר ועזות, כי יש כמה מפורסמים שהם בשקר ועזות כשרו"ל
עזות בלכותא בלא תגא (סנהדרין ק"ה ע"א), ולהכיר אותם צריך לבנוח

(*) המכתב הזה קבלתי עוד לפני כמה שבועות והחדושים שייכים על
הסדרות במדבר, נשא, בהעלותך, שלח, ומפני שנתעכב הוצאת הקובץ על
כח חבאתים עתה שלא למנוע טוב מבעליו.

את היראה שבלב על יד שיספור את הלב מן מדות המפסידין את היראה שתלוי בלב, והג' מדות הם האות ממון, ותאות אכילה, ותאות משגל.

ולתמו הג' מדות הנ"ל הוא ע"י הרעת שממשיכין אל הלב ובכל רגל ורגל מהשלש רגלים. נמשך התחדשות המוחין לתקן מידה אחת מהג' מדות הנ"ל, כי בספח נתתקן תאות ממון בחי' (שמחת י"ב), וישאלו, בעל כרחם (ברכות ט.) שהם לא רצו כלל, ובשמועות נמתקן תאות משגל בחי' דם נעצר ונעשה הלב וסוכות הוא תיקון, אכילה כי נקרא חב האסוף שאוסף כל מיני מאכל, וזהו בחי' תיקון תאות אכילה כי אינו דומה פי שיש לו פת בסוף למי שאין לו וכי' (יומא ע"ד).

והג' מדות הנ"ל הם נגד עבודה זרה, ג"ע, וש"ד, ע"ז, נקרא אפילו קלקול האמונה כשאין האמונה בשלמות, ג"ע נקרא מי שאינו שומר הברית כראוי, ש"ד נקרא שלא לבנות שום אדם, כי המלכין פני חבירו כאלו שופך דמים דאולי סומקא, ואתי תיורא נמצא שפסח הוא תיקון האמונה כנגד תאות ממון שהוא ע"ז כי כל הע"ז תחובים בממון (לפרס ח"א ס' כ"ג) שבועות הוא תיקון הברית כנגד תאות ניאוף, סוכות הוא תיקון אכילה כנגד אל תהי' בז, לכל אדם היינו כי אף כשנתגרש אדם מן הבית ויוצא לחוץ אל הסוכה יש לו קדושה גבוה (וכעין זה שמעתי מא' מאנ"ש לפרש הכתוב בשא גליו, אתה תשבחם, כי האדם בעת שעוברין עליו ימי הרע חיו והגליו הים מגרשין אותו מן הקדושה וכן הטוב הוא מבזה את המגיעות וחושב שא"א שיעשה נח"ד להשי"ת גם משם, אבל הקב"ה מקבל דיקא נח"ד מהאיש הזה המתחזק עצמו בכל מה שיוכל בתוקף חשכת גלותו, וזהו בשא גליו, אתה היינו הקב"ה תשבחם משבח אותם ויש לו שעשועים גדולים, ובוה יובן הנ"ל שזהו שהאדם יוצא לסוכה מבית לחוץ ויודע ששם יש קדושה גבוה דיקא זהו נקרא אל תהי' בז וכי'. וגם בסוכות מקריבין ע' פרים כנגד ע' האומות, כי אל תהי' בז לכל אדם) **וע"ז** נכלל במקומו של עולם, ויכול לדון את העולם, כי אל תדין את חבירך עד שתגיע למקומו, ומי הוא שיכול לידע ולהגיד למקום חבירו, כ"א השי"ת שהוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו, הוא לבדו יכול לדון את העולם, ולעשות ר"ה, וזהו לביתך, נאזה קודש ה' לאורך ימים, היינו שהשי"ת המשיך רק קדושתו לבית המקדש מחמת שהי' שם דברים נאים, אבל הוא ית' בעצמו אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם, וע"כ ה' לאורך ימים היינו שרק הוא יכול לעשות ר"ה שהוא יומא אריכתא וכי' ע"י"ש בהתורה באריכות.

וכי' נתבאר בסדר בסדר הפרשיות הנ"ל כי מתחלת בס' במדבר כתיב מספר על בני ישראל, היינו כי צריך לידע מספר של ישראל ולקשר עצמו עמהם, אח"כ מספר ובני לוי גרשון קת ומררי, שהם תיקון ג' תאות הנ"ל, גרשון מרמז כנגד אל תהי' בז לכל אדם, כי אף אם האדם נתגרש מהקדושה אע"כ צריך ג"כ לדון לו לכף זכות ולמצוא בו נקודות טובות וחנייתו אחורי ומשכן לרמו שאף אם נתגרש האדם אחורי המשכן גם שם

נמצא. השרית בבחי' ואציעה שאול הנך, וע"כ מקומם, במערב מקום שקיעת השמש. ותאור. אחורי המשכן, אל תבזה אותה האדם ואתו המקום, רק תאמין אשר גם שם נמצא השי"ת, וממקום שאתה שם תצטק להשי"ת, ויעלו ממך שעשועים גדולים. למעלה, ולכן כתיב בבני גרשון גם ה"ם מה שלא נכתב כן בשאר בני לוי, להורות שאף מי שנדמה לו שהוא כבר רחוק מן הקדושה לגמרי, באמת גם הוא בכלל הקדושה וזהו לשון גם ה"ם, ובזה מיושב מה שאצל בני גרשון כתיב תחלה לבית אבותם ואח"כ למשפחתם ובשאר בני לוי כתיב למשפחתם ולבית אבותם, כי מי שנדמה לו שהוא רחוק לגמרי מהשי"ת ואין בו שום טוב, צריך להתחזק בזה שלא עשני גוי, היינו שעכ"פ הוא מזרע ישראל, עם קדוש, וזהו בתחלה צריך לחזק עצמו לבית אבותם מה שהוא מזרע ישראל, וע"י שהאדם דן א"ע לכך זכות ומחזק עצמו ללכת בדרכי ה' אף אם הוא כמו שהוא, ע"י יוצא לכנוס באמת לכך זכות, ולהקנות בין ישראל הכשרים וזהו למשפחתם — ובני גרשון לבני ושמעי, כי איתא בדכ"ל בלקו"מ ח"א סי' י"ז בהתורה ויהי הם מריקים שקיהם, אשר ע"י האויר הנח והנך יוכלו גם הרחוקים לשמוע דברי הצדיק האמתי כי מה שהרחוקים אינם שומעים, הוא מחמת הרוח סערה שמבלבל האויר, ועי"ז לא יוכלו לשמוע, אבל ע"י מצות צדקה כמבואר שם עושין אויר הנה והנך, ועי"ז יוכלו גם הרחוקים לשמוע עי"ש באריכות, וזהו לבני ושמעי, ע"י אויר הנה והנך, בחי' לבני לבן יזכו לשמוע קול הצדיק בחי' ושמעו הולך בכל המדינות (אסתר ט') כמב' שם נמצא שגרשון מרמו נגד אל תהי' בו לכל אדם שהוא בחי' חג הסוכות, וקחת מרמו נגד שבועות, כי בשבועות ניתנה התורה וקחת מטעני הארון הי', וע"כ קחת הוא ל' אליו יקחת כל העמים, כי שבועות הוא תיקון הברית נגד תאות ניאוף, כמבואר בהתורה הנ"ל ותקון הברית הוא תקון הכללי כי הוא כולל כל התקונים, כי כאשר יתקן האדם תיקון הברית, יתקנו ממילא כל הלאוין שעבר כמבואר בהתורה (האי גברא לקו"מ ח"א סימן כ"ט) וגם מבואר בהתורה בקרוב עלי מרעים (לקו"מ ח"א סי' ל"ו) שכל אומה ולשון יש לה מדה רעה בפני עצמה, ויש גם דע הכולל שכל הדעות של כל העין לשון כלולין בתוכה, והיא תאות ניאוף, ומי שמשבר תאוה זאת, אזי בקל יוכל לשבר כל התאות, וזהו ירמו קחת ל' אליו יקחת כל העמים כי ע"י תקון הברית ממלא כל המדות רעות הכלולים בכל העמים, וכנעין ונופלין לפניו, ומררי ירמו נגד תאות ממון, עיין בהתורה צוית צדק לקו"מ ח"א סי' כ"ג על דברי הוזה"ק שאמלא מלחא לא הוה עלמא יכיל למיסבל מרירות, שמפרש רבינו הק' שמרירות הוא תאות ממון, (היינו מי שהוא משוקע בתאות ממון, ואינו מאמין שהקב"ה יוכל לפרנסו בסבה קלה, ורודף אחר פרנסתו ביגיעות גדולות, ותמיד בעצבות ומרה שחורה בחי' (בראשית ג') בעצבון תאכלנה) ומלחא ירמו על תקון הברית, בחי' צדיק, בחי' ברית מלח עולם הוא, וע"כ משכנו של מררי בצפון, כי מצפון זהב יאתה, וע"כ בני מררי מחלי' ומושי, עיין בהתורה הנ"ל שתאות ממון הוא בחי' אנפין חשיכין, וזהו מושי ל' וימש חושך, וזהו שדרחז"ל על וימש חושך שהי' החושך עב כעובי דינר, כעובי דינר דליקא

לחזרות שכל החשבות, והמרידות, והעצבות של כל העולם הוא ע"י תאות
ממון, בחי' כעובי דינה, וזה מחלי ומושי, היינו שתאות ממון הוא עצבות
ומרה שחורה, אנפין חשוכין, המפלה כל חייו של האדם, כמובא בהתורה
הנ"ל (ומבואר גם הרבה בדברי רבינו ז"ל שכל החולשות, והחלואות באים
ד"ל ע"י עצבות ומ"ש) וע"כ בפסח שאז הוא תיקון תאות ממון כנ"ל אוכלין
מזרז ע"ש וימזרו את חייהם, וע"כ נשיא לבני מררי צוריאל בן אביחיל,
חיל הוא ממון, ע"ש הכתוב כי הוא הנוחן דרך כל לעשות חיל (דברים ח'
ומפ' התרגום ארי הוא יהיב עיטין למקני נכסין, ואבי הוא ל' רצון מלשון
ואבית תהלה, ואביחיל חיל הוא שרצה לאסוף ממון, והחקון לתאות ממון
הוא אמונה שיאמין בהש"ת שכלו שברא אותו יש מאין, בן יוכל למדנשו
יש מאין בחי' מאן דיהיב חיו יהיב מזוני, וזהו צוריאל—אל שיתבונן בעצמו
שהקב"ה יצר אותו בחי' צוריאל ומסתמא יפרנסו, ולבני גרשון נשיא אליסף
בן דעואל" כי בני גרשון ירמוזו על ענין אל תהי בן לכל אדם, בחי' סוכות
כנ"ל וסוכות נקרא חג האסיף, וזהו בחי' אליסף שמאסף לכל המחנות
להודיעם כי ה' אתם כי מלא כל הארץ כבודו וכמובא בדרוש"ל מעגין שהצדיק
האמת מודיע גם להדרי מטה שנפלו למקום שנפלו חיו, לבד יתיאשו עצמן
כי אין שום יאוש בעולם כלל, ומודיעם ומחזקם כי ה' אתם, וזהו אליאסף
שמאסף לכל בן דעואל ומודיע להם שאליקים שליט בארץ, בעליזים ובתחתונים
בחי' דרי מעלה ודרי מטה, ולקחת הנשיא אליצפן בן עוזיאל" כי קחת
ירמוז על תיקון חברית כנ"ל, וזהו אליצפן שיצפון חסיפה והגבורה ולא
יתן כוחו לזר הנאמר על פגם חברית בחי' אל תתן לנשים חליץ, בחי' סן
תתן לאחרים הודך ושנותיך לאכורי (משל' ח') בן עוזיאל עיין בהתורה אני
ה' הוא שמי לקר"מ ח"א סימן י"א מביא התקוני זהר בועז ע"ש בן עז בר
תוקפא בחי' כי כאיש גבורתו הנאמר על חקון חברית, וזהו בן עוזיאל
ל' בועז, וע"כ בני קחת עמרם שהוא קדושת המחשבה עיין בדרוש"ל על ושער
רישית כעמר נקי שהמחשבות נקראים עמרי עמר שעורים עיי"ש, ויצהר
נקרא ג"כ על שם המחשבה שהוא בחי' שמן בחי' שמן משחת קדש, בחי'
ומשמן הטוב תריק על שבעה קני המנורה המרמו על המוחין קדושים כידוע,
ועוזיאל ע"ש בועז כי ב"ס ל"ט, ל"ט מלאכות, ול"ט אורות, בלג"מ ע"ז עם
הכלל עיין בהתורה אני ה' הוא שמי הנ"ל, וחברון הוא מלשון חיבור דק'
להמשיך המוחין בכלים בקדושה (ועיין מזה בלקטלי עצות המשולש אות אמת
זאמונה מעגין, חבור הדעת באמונה, שזהו בחי' לא טוב היות האדם (בחי'
דעת) לבדו וכו' עיי"ש ויונעם לנפשך מאוד, וזהו בני קחת עמרם יצהר
חברון ועוזיאל. —

והנה בהתורה תקעו הנ"ל מבואר אשר ע"י תקון הג' מדות זוכה ליראה
וע"כ גרשון, קחת, ומזרי שמרמזים לתקון הג' מדות כנ"ל הם
בני לוי, כי ע"י תקון הג' מדות זוכין ליראה שהוא בחי' לוי כידוע אשר
לוי הוא מטטרא דיראה, ומבואר גם בדברי רבינו ז"ל על הפ' ופרח מטה
אהרן שאלהן כהן הוא בחי' חסד ולוי הוא בחי' גבורה יראה (וגבורה גם
גימ' יראה כמובא).

ואח"כ כתי' בפרשה וישלחו מן המחנה כל צרוע, וזב, וטמא לנפש, ודרש בגמ' שהם כנגד ע"ז, ג"ע, וש"ד, צרוע מוציא רע הוא ש"ד כנ"ל כתי' אל תהי בו לכל אדם, וזב הוא פגם הברית, וטמא הא ע"ז עיין בהתורה צוית צדק ח"א סי' כ"ג הנ"ל אשר על השקועים בתאות ממון, נאמר וזהבם לנדה (לחוקאל ר') היינו בחי' ע"ז, כמ"ש חז"ל (שבת פ"ט) מנין לע"ז שמטמא כנדה שנאמר חורם כמו דוח עי"ש, כי אחר הפרשה של גרשון קחת ומררי שהם תקון ג' מדות ג' תאות הנ"ל נאמר שלוח מן המחנה אלו הג' שהם כנגד ג' תאות הנ"ל, וכדאי' בספורי מעשות לרבינו ז"ל בהמעשה מז' בעטלערס, און מען האט ארויסגעשיקט דריי כתות קנעכט שהם ג' עבודות הנ"ל.

ואח"כ כתי' ג' פרשיות באריכות, פרשת גזל הגר, ופרשת סוטה, ופרשת נזיר, גזילת הגר להשמד מתאות ממון, ופרשת סוטה להשמד מפגם הברית, ונזיר מ"ן ושכר נזיר נגד תאות אכילה, וזהו שרימזה התורה להאדם שיראה להשמד מג' תאות הנ"ל, כדי שיהי בכלל גרשון קחת ומררי ולא יצטרך להשתלח מן מחנה הקדושה (ועפ"ז א"ל אשר גם השלשה מחנות, מחנה כהונה, מחנה לויים, ומחנה ישראל, ירמזו כנגד תיקון ג' תאות הנ"ל, כי כהן ירמז נגד תקון תאות ממון עיין בהתורה להמשיך השגחה לקויים ח"א סי' י"ג, אשר ע"י צדקה שהוא בחי' חסד משברין תאות ממון, וידוע אשר הכהן הוא ממדת חסד וכמובא גם לע"ל, וגם מבואר בהתורה ואת העורבים צויתי לכלכלך לקוטי תנינא סי' ד' אשר ע"י הצדקה נתגלה הרצון העליון אשר השי"ת מנהיג העולם ברצונו לבד, היפך תאות ממון שחושב האדם אשר כח ועוצם ידו עשה לו החיל, וזהו בחי' והי' על מצחו לרצון הנאמר אצל הכהן גדול, כי ע"י הכהן שמדתו חסד נתגלה רצון ה' לידע שהכל מתנהג ברצונו ית' לבד עי"ש, "ולוי" ירמו על תקון הברית, כי לוי היא מסטרא דיראה וכנ"ל וע"י יראה זוכין לתקון הברית, עיין בהתורה פתח ר' שמעון לקו"מ ח"א סי' סמך, אשר להנצל מפגם הברית זוכין ע"י יראה בחי' שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל, היינו שע"י יראה זוכין להנצל משקר החן וכו', "וישראל" ירמו נגד תקון אל תהי בו לכל אדם כי עמך כולם צדיקים וכל זמן ששם ישראל נקרא עליו הוא בכלל ישראל, נמצא שגם השלש מחנות המובאים בפרשת נשיא ירמזו על תקון ג' תאות הנ"ל, וע"כ "טמא לנפש" שירמזו על ענין ע"ז תאות ממון כנ"ל נשתלח מן מחנה כהונה, "וזב" שהוא בחי' פגם הברית נשתלח מן מחנה לוי, "ומצורע" מוציא רע, שמוצא חסרונות בכל אדם שהוא מסטרא דקץ כל בשר המבואר בהתורה מרכבות פרעה לקו"מ ח"א סי' ק"ח שמוצא חסרונות בכל אדם, ע"כ נשתלח גם מן מחנה ישראל המו"ל).

ואח"כ כתיב השלש ברכות של ברכת כהנים יברכך, יאר, ישא, נ"י ע"י תקון ג' מדות הנ"ל זוכין להג' ברכות, כי "יברכך דחו"ל בממון נגד תקון תאות ממון, יאר הוא נגד תקון הברית עיין בהתורה רציצא, אשר לזכות להדרת פנים הוא ע"י תקון הברית, בחי' הוד והדר לפניו, כשעזו וחדות במקומו עזו הוא תקון הברית בחי' בועז כנ"ל והוא חדוה דמטרונתא ועי"ז

חידושים ובאורים

ווכין להארת ולהדלת פנים. "ישא" הוא נגד תקון תאות אכילה כי חז"ל דרשו עה"פ ישא ה' פניו וכו' איך לא אשא להם פנים שאני אמרתי ואכלת ושבע וברכת והם מדקדקין מכוזת עד כביצה, אשר זהו בחי' תקון תאות אכילה שאפילו הם אוכלים כזית הם מברכין לה ע"פ זה היסוד הרשעים שחמי חסר להם בחי' בטן רשעים תחסר, וע"כ יברכך נגד ממון, יאר נגד תקן הברית, ישא נגד תקון אכילה.

והנה מבואר בהתורה תקעו ממשלה הנ"ל, אשר ע"י תקון ג' מדות זכר ליראה, וע"י יראה וזכין להכיר את המפורסמים האמתיים שהם שרי נשמות ישראל, וע"כ כתי' אח"כ בפרשה, פרשת הנשיאים האמתיים של כ שבט.

ואח"כ כתי' פרשת בהעלותך את הנרות ומקשו חז"ל וכי לאורה הוא צרי רק נר מערבי עדות שהשכינה שורה בישראל, שזה בחי' הנאכ בהתורה הנ"ל על פסוק לביתך נאור קודש ה' לאורך ימים, אשר הקב"ה הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו, כי הנה השמים ושמי שמים ל כלכלך, אף כי הבית הזה (מלכים א' ח') רק השרה שכינתו בבית המקד מחמת דברים נאים שהי' שם, שזה בחי' לביתך נאור קודש עיין שם באו י"ד באריכות וע"כ ה' לאורך ימים, רק הקב"ה יכול לעשות ר"ה שהוא בר יומא אריכתא (ביצה ד' ו') כי הוא מקומו של עולם ויודע מקומו של כ אחד ואחד, ועי"ז דן את כל העולם לכף זכות, שזהו בחי' אל תדין א חבירך עד שתגיע למקומו.

וע"כ אחר פרשת בהעלתך שהוא עדות שהקב"ה השרה שכינתו בישראל ובאמת הוא מקומו של עולם, ודן את כל העולם לכף זכות, נאכ אח"כ פרשת פסח שני, שהטאים או שהיו בדרך רחוקה נתן השי"ת עצה לפי מקומם לעשות פסח שני, כי הוא מקומו של עולם, ויודע מקומו כ כאו"א כנ"ל ודן את כל אחד לכף זכות, ומרמז לו רמזים לקרבו ממקום שהו ובזמן שהוא שיתעורר לשוב, שזהו בחי' ר"ה יומא אריכתא כנ"ל, וע"כ כה אח"כ ותקעתם בחצוצרות והי' לזכרון לפני שזהו ענין ראש השנה, מחמת חולשתי אכתוב ההמשך של שאר פרשיות ענין נבואה, ותפלה, ודבר ה', ובכול מתרפאין, הנאמר בהתורה תקעו הנ"ל — בסעם אחר

יצחק בן דינה קראקאווסקי

מאמרים בענין עבודת ה'

ב"ה ווארשה.

"חשוב הנפש בערב עבור מארי דחושבנא".

שמע... ה' אלקיננו ה' אחד דובר אליך, וקורא אותך לסובבתך, קבץ כ חושך, והטה מחשבתיך ולבבך להבין ולשמוע דבריו ורמוזי הנה היום הנוכחי עבר וחלף לו, ונחפץ על ימך שעברו בחושך. עוד מע

והחבלי שינה יפלו עליך ותצטרף אל השינה, ונשמחך תעלה לזמן דין וחשבון מפעלך היום הזה, ומכל ה'ימים עד עתה, והנה אתה לא ידעת מי הם העומדים עליך ומצמים ומחכים שתסגור עיניך עתה ותשליך גם היום הנוכחי אחר גיוך לבלי לתקנו במה שתוכל גם עתה לתקנו, אחר כל הקלקולים ואחר כל מה שעבר עליך היום כי עתה ברגעים מועטים תוכל לחטוף טוב כזה שתתקן היום הנוכחי אשר עבר, וגם כל ה'ימים אשר חיית עד הנה, אל תדמה כי החבלי שינה הנופלים עליך הם דרך הטבע, כי שלוחים הם ממהום למען גסותך בעוצם קטנות ובכלול מחשבתך, ועניפות גופך אם תתחזק לשוב בגדולות השם וממשלחו ותכנע אליו להכין א"ע לכנוס ולבקר בהיכלו, בהמסר נפשך אליו באמת, אז תזכה ע"י עבודות האל, גם אז ביום האחרון להשלים נפשך בהתקונים אשר תצטרך או ולמות בקדושת השם, לכן אשאריך נתעניי! להמבדלת היום, אשר התקן הזה עולה על כל התקונים אשר מעולם נ. אם לא, תתחזק לקיימה מיד ותזכה לכל טוב, ואם אינך יכול בשום אופן לנצח הוצר בזה, ראה במסג' לחטוף עכ"פ רבע שעה על המבודלות, ונחשבון הנפשו ב) אם לא למדת היום שלחן ערוך; האה לעמוד עתה, ותשבר כל המניעות על זה לעמוד עכ"פ מעט בשו"ע הלכה בסוקה.

ג) אם לא אמרת תהלים ולקוטי תפלות (הוא ספר התפלות מהרב ר' נתן זצ"ל על סדר התורות שבס' לקוטי מוהר"ן המור"י) חזק לאמר איזה מזמור ואיזו תפלה — ד) גם טוב אם אינך מוכן לקום בעוד ליילה לעמוד תורה שבעל פה, שתתחזק עתה לעמוד עכ"פ איזו משנה או גמרא קודם השנה, כי לעמוד תורה שבע"פ הוא תקון בפלא ה) אף אם התבודדות היום אעפ"כ חשוב עתה במה עבר היום, ועל כל מה שפגמת התורה עליהם בפה מלא לפני השי"ת שימחול לך, כי רב חסד הוא ונחם על הרעה, וחנן המרבה לסלות.

והריא את שמע וכל הפסוקים הנדפסים בהסדורים בכונה גדולה, כי כל הפסוקים ובפרט השיר של פגעים הם תקונים גדולים לתקן פגמי הברית, וכל שאר פגמים מהיום הנוכחי ומעולם — ותאמר ברכת המפיל ותתפלל לקום בתצות ולבלי לאחר זמן קריאת שמע ותפלה ולזכות במשפט אשר אתה הולך שמה — ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

לזכרון. עלמא דאתי בבוקר ו'.

וישב הים לפנות בוקר לאיתנו בקר ויודע ה' את אשר לו, התנאי על מה החזיר לך הקב"ה הנשמה יאחר ששבה אליו אתמול פגומה ומלאה בוש וכלימה, והקטרוג של מה אננו, כי תזכרנו נתעורר מחדש שלא תחזור הנשמה אליך עוד, להתייבה כפעם בפעם והיא גם היא הסכימה להקטיגור, וגם בקשה מאת אביה להשאר אצלו ומלחם אביה תאכל כי אמרה כי יראה לכל יצא שכרה בהפסדה אבל רחמי השי"ת נתעוררו עליך בזכות הצדיקים האמתים אשר ערבים לך, כי תשוב לטוב וישוב ה' לשוב עליך כאשר שש על אבותיך, לכן תדע כי שליחות גדולה שולחת פה, ומשדה גדולה על שבמך, כי בכל תנועה ותנועה ומחשבה דבור ומעשה שלך ובכל

הסתכלות ורצון, בתקנים עולמות או נחשבין חיי, עד התקין האחרון של
 "ביאת המשיח ותחילת המתיים" ונדע כי מלחמה חדשה ונסיון חדש בא נגדך
 בכל יום ירידות ובלבולים קטנות ועייפות ובכל התגברות ההסתרה אף אם
 היא מסודרת בדרך הטבע, כגון בהתעורר כך הרעב או השינה גם בס מלחמה
 רצון השיית המנסה אותך אם תרוץ אליו, ותעלה עיניך אליו בכל ענין,
 והעיקר שבכל העיקרים שאף תפסיק הרצון שלך, ותתחיל בכל פעם יחדש
 לעשות כך סדר חדש להתקרב אליו יחי ולעשות רצונו כאלו לא התחלת
 מעולם, נגד שונאך הרוצה להפוך האמת והטוב שלך לבצעך חיים, ולהראות
 לך שנאבדת לעולם, וכאלו עדיין לא התחלת לעשות טוב, און אז פין דיר
 וועט שוין קיין קייט נישט זיין חיי, תלעג לו ותבטח בכח הצדיק האמת
 שערב להקב"ה שיביאך לתקן גדול ונצחי ותתחיל מחדש לכנס ולחשוף כל
 מה שתוכל בשמחה גדולה, לכן הודה לו על חסדו ואמור מודה אני לפניך
 וכו' ורחץ ידיך להסיר הטומאה הנל המתעוררת מחדש זה בגד זה ותחלש
 בזיוות עפי דין שרע, כי אז נתלבשין כל העולמות ומצפין ומחזין
 להתקונים שלך, וטוב עצמך במקום טהורה להמשיך קדושה מראשי דכל
 ראשין מאז הי' העולם מים במים, והכנס לביתו ביראה ואף תדבר עם שום
 אדם והשתחוה לפניו יתברך, והתחל התפלה מלה במלה ובנעימת קול יעלה
 לפני הבורח בשירות ותשבחות, וחשוף עניות אמן ויהי בשמחה גדולה יותר
 מאבנים טובות ומרגליות, וכל הון דעלמא ובפרט תפלת השמיים אשר אתה
 מתפלל בעולם האצילות לפני כסא כבודו תפשוט עצמך מכל גשמיות, ותדמה
 למלאכי מעלה ואח"כ הודיו וגמר התפלה בכוונה גדולה.

אחר

התפלה תלמוד ספרי מוה"רן זלכין עצמך לקראת התקין הגדול
 הכללי הכולל הכל הברית התיכין המברית מן הקצה אל הקצה והוא
 ההבודדות אם לא זכית לה קודם אור היום, אשר אז זמנה העיקר והשלם
 השעורין אשר אי אפשר להנשמה להיות בלעדן והוא שרע בכל יום
 והתבודדות, גם ספרי רבינו ז"ל מוכרחין להנפש בכל יום, אח"כ תשלים
 השעורין של תהלים ולקוטי תפלות וכל מה שתוכל יותר לתלמוד תורה שבעים
 ובכתב, ולעשות מצות וצדקות ולרבר דבורי אמונה, הרי את משובת, וה
 חלקך ונחתך לנצח, — אח"כ גם באכילה ומו"מ תזכור שאתה מתקן עולמות
 ותקשר עצמך לדעת התורה ולצדיקים אמתים בכל תנועה, והעיקר להתבונן
 בכל מחשבה דבור ומעשה שבכל יום איך משובש במ קול השיית, הקורא
 אותך שתשוב אליו ותעבוד אותו תמיד, כל זה תוכל לזכות עי התקייבות
 אמתי להצדיק האמת ועיי שקידה רבה בספרי הקדושים, אמן!

"לעת האוכל גשי הלם!"

ערת

כשאתה מקבל חיות הנוף על ידי האכילה, תדע שאז גם נשמחך
 מקבלת חיות אלקות, ומתקרבת להשי' בהארת הרצון וגם אז עולין
 כל הדברים הגשמיים לעולמות העליונים, לכן כל העניינים אשר עוברין
 בעת האכילה מרמזין על דברים עליונים.

רבו

צריכים לזהר שלא לזכעם בעת האכילה, ושלא לרבר, ושלא לאכול
 בהלעטה ודרך רעיונות, כ"א בדרך ארץ גדול, וללמוד על השתחן.

ולדבר דבורי אמונה והשגחה פרטית, ולברך ברהמין מחון בכחנה גדולה
להמשיך קדושת ארץ ישראל ע"י האכילה, כי כל השפע של כל הארצות
נשתלשלין מארץ ישראל.

את כל הנ"ל כתבתי לוי לעצמי איות דבורי התעוררות קודם השינה, ובקומי
ובצת האוכל, וכאשר הראיתי לאנ"ש שבס"ה ווארשא שיחי, אמרו לי
ישלחם אליך להדפיסם בהקובץ, והשי"ת וושיע שאתחזק לכתוב לך מהחידושים
שנתחדשו על ידי בעזהשיזת בכל פעם.

יצחק ברייטער.

ב"ה אוסטרובצה. נשלח ע"י ר' משה מנחם נ"י וויינבערג.
(א) **ע"פ** המבואר בספר יקו"מ ח"א סימן ל"ה ובלקוטי הלכות בכמה מקומות
ע"ה"ס ואמונתך בלילות, שלילה נקרא כשהאדם הוא בקטנות הדעת
שאו היצ"ח עושה אצלו העלמה והסתרה ויש לו ח"ו גפילה מעבודתו
ות"ש, וכמ"ש בזה"ק שבשעת שהיצ"ח מתגבר על האדם ח"ו לית מאן
דמדבר ל"י לצי"ט, ומשום כשהאדם רואה עצמו בבחי' גפילה ח"ו, אז העצה
לחזק עצמו באמונה הקדושה, ולהשליך מעליו כל מיני חכמות, רק בתמימות
להאמין בו ית"ש, ולצעוק ולכסוף ולהתגעגע אליו ית"ש ולהשתוקק בכסופין
דקדושה, איך זוכין להתקרב לעבודתו ית"ש, ואז דיקא ע"י אמונה ותמימות
יוכה להתגלות ונופעת אורו ית"ש עכ"ה"ק.

ובזה ג"ל לרמו בדבורי דהמעי"ה (מהל"ם קי"א) זרח בחושך אור לישירים
היינו כשהאדם נופל לבחי' חושך ח"ו, אז העצה איך לזכות שיוצא
עליו אורו ית"ש שיוכה לראות באור פני מלך חיים, הוא ע"י אמונה ותמימות
בג"ל, וזהו זרח בחושך אור לישירים, היינו לפי ערך הישרות והתמימות
של האדם בעת ההעלמה והסתרה שהיא בחי' חשך, כן יוכה להופעת ולזריחת
אורו ית"ש בחי' לישירים דיקא כפי מה שיוכה האדם להתגבר על יצרו
ולחשליך מאחו כל החכמות דס"א ח"ו, ועל כל מיני התרחקות שהיצ"ח
ירצה לחכנים בו לחזקו מן הקדושה יענה ויאמר יהי מה שיהי, אני מאמין
בך ית"ש ואתה בודאי תתן אותי ותקרבני לעבודתך ית"ש אז בזה יוכה
להמשיך עליו זריחת אורו ית"ש, ומצט אור מן הקדושה דוחה הרבה
חושך.

ובזה י"ל ע"ה"כ (במהל"ם קפיטל ע"ז) אזכרה גגינתי בלילה עם נגינתי
לבבי אשיחה ויחפש רוחי היינו ע"י שאזכרה גגינתי בלילה ח"ו
ואף כשיתגבר ח"ו בחי' חושך ולילה מן היצ"ח דמחשיך אנפי ברייתא לפי
שעה ונוצח להפיל את האדם בבחי' יאוש, לומר אשר כבר אבדה תקותו
ח"ו, עכ"ז לא ישגיח האדם עליו כלל, רק יקיים אזכרה גגינתי, להתפלל
בעשרה מיני נגינה שבקדושה שספר תהלים כלול מהם, ויצפה ויכסוף ויתגעגע
אליו ית"ש, ויצעוק ויבכה לפניו ית"ש שיקרבהו לעבודתו ית"ש אז יוכה
שעם לבבי ושה"ה היינו שהקב"ה יזריח אור בלבנו, (כי הקב"ה לבן של
ישראל כמ"ש ושכנתי בתוכם ודח"ל שהקב"ה משרה שכינתו בתוך לבו של

כל אורא מישראל) ויחפש רוחי' שיתחזק האדם לחפש ולבקש דרך ועצה לברוח מהסתת ופיתוי היצה"ר שרוצה ח"ו להפילו לנזקא דת"ר בתחבולותיו: כי יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום מתחדש דיקא, בכל פעם ובכל יום במניעות חדשות עד שנדמה להאדם, שמניעה כזו עדיין לא הי' לו מעולם, וכנגד זה צריך גם האדם להתחדש עצמו בכל פעם, ולהאמין שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, רק רצונו ית' שיתחזק האדם לחפש ולבקש עצה ותחבולה איך לצאת מני חשך, וע"י החיפוש והבקשה של האדם, יזרח הקב"ה עליו אור מלעילא, וימציא להאדם בכ"פ עצות ולמודים איך להנצל ממה שצריך להנצל, ולזכות למה שצריך תאדם לזכות בכל יום.

וזהו ג"כ כונת אומרים ז"ל כל הלומד תורה בלי"ה חוט של חסד משוך עליו ביום, היינו שאם מתחזק האדם לעסוק בתורה ועבודה אף כשהוא בחי' לילה אצל, או יזכה שהקב"ה ימשיך עליו חוט של חסד, הוא הופעת אורו ית"ש, לידע ולהבין, אשר כל הנסיונות וההעלמות הבאים על האדם מלמעלה, אין הכוונה לרחוק ח"ו, כמו שנדמה לו בעצת היצר, רק הוא ירידה צורך עליו, אשר אם האדם יתגבר גם בעת החשך, לעסוק בתו"ע ולצעוק ולהתחנן לפניו ית', בבחי' "מבטן שאל", אפילו אם מונחים בבטן שאל תחתית ג"כ יקיים, "שועתי", אזי יזכה שימשיך עליו הקב"ה חוט של חסד ביום, בבחי' אם "בערב" שהוא בחי' חושך יקיים, "ילין בכי" וכנ"ל, או יזכה, ולבקר רנה.

ובזה י"ל אומרים ז"ל במס' ברכות דתפלות אבות תקנו, דאברהם תיקן שחרית; היינו כשהאדם הוא בבחי' שחרית, שהוא בבהירות השכל והדעת, כמ"ש חדשים לבקרים רבה אמונתך, שכשמופיע בעולם אור הבקר, ורואים התחדשות הבריאה ואורו וחסדו המלא עולם, בחי' להגיד בבקר חסדך אזי הוא צלותי דאברהם, — ויצחק תיקן תפלת מנחה, שזמנה כשגוטה החמה להעריב מן השעות ולמעלה, היינו כשהאדם אינו כ"כ בבהירות, רק עדיין לא הגיע לימי זמן הערבית, ויעקב בא ותיקן תפלת ערבית, שאף מי שהוא ח"ו בבחי' חושך וערבית, מ"מ גם הוא צריך להתחזק בתפלה, ולהאמין אשר השי"ת הוא רב חסד ויקבל גם תפלתו, ומשן"ו תיקן דיקא תפלת ערבית כשהלך לבית לבן, לפי שידע שהוא יהי' אצל רשע כזה ויעבור עליו מה שיעבור, ע"כ המציא או דרך כזה, שאפילו בקטנות כזה עדיין תפלתו מתקבלת, ולהכי איפסקא בגמ' דתפלו ערבית הוא רשות, דלכאורה למה דייקא תפלת ערבית רשות, אך הכוונה דלגבי הנך ב' תפלות שחרית ומנחה, שאז התפלה בבהירות ובבחי' אור, לגביהו מיחשב תפלת ערבית בחי' רשות. (וי"ל דידוע דהיצה"ר נק' רשות הרוצה לפתות את האדם לדברי רשות והבלי עוה"ו, ולזה דייקא נחקן תפלת ערבית) ומ"מ פסק הרי"ף דהאידיגא קבלינוהו ישראל עלייהו לחובה היינו דהאידיגא, באחרית הימים שהתגברה מאד ההסתרה קבלינוהו לחובה, לחזק את לב איש הישראלי, שאפי' הוא במקום שהוא, ובזמן שהוא אפי' בדיוטא התחתונה ח"ו, יתחזק לשוב ולהתפלל להשי"ת כבן המתחטא לפני אביו, כי יעקב אבינו ע"ה שהוא הי' בחיר שבאבות, גילה לנו שיש רחמנות כזה אצלו ית"ש, בחי' חסדי ה' כי לא תמנו, לא תמנו ממש, וגם תשו' ותפלה כזו מקבל בעל הרחמים. (המשך יבא)

א' ר' צבי גיסו של אדמו"ר ז"ל הי' דר' במשעתי'ן ועסק במור"מ כל ימיו, פ"א התוכח עם איזה איש אם רבינו ז"ל יודע כל המתשבות של העומדים לפניו וזה האיש אמר שרבינו ז"ל יודע זאת והנה בעת ההיא הי' הר"ר צבי הנ"ל לחוק מאור בפרגסתו והי' צר לו מאד מאד מהפח זה עד שנסכם אצלו לחזק את רבינו ז"ל שיתפלל עבורו. את"ל בסמוך בא רבינו ז"ל למשעתי'ן כאשר הי' אז דרכו בקודש לנסוע לשם ב' פעמים בשנה (כממאר בחי' מוחל'ין בספור מקום ישיבתו ונסיעותיו באות כ"ד). בבואו לשם נכנס אליו אנ"ש לקבל פניו הק' וגם גיסו ר' צבי הנ"ל הל' בתוך הבאים ורבינו ז"ל דיבר עמהם דברים עריבים ונעימים למשכן את לבם לעמודו ית' וזה דיבר עמהם שיחה נפלאה עד שנתעורר מאד לב כל השומעים וגיסו הנ"ל חמתי' וחיכה עד שנפסקה השיחה והלכו אנ"ש מאתו ז"ל, וגשאר הוא לפדור, ויצא לדרך ולסגור הדלת בפנים, וללחוש לרבינו ז"ל בקשתו בענין הפרנסה כנ"ל.

והנה דרכו של הר"ר צבי הנ"ל הי' לישב תמיד רעיונותיו על כל תנועה ותנועה שהי' צריך לעשות, וע"כ גם עכשיו מיד כשהכין פעמי רגליו ללכת אל הדלת כנ"ל, נחביש מאד בעיני עצמו כי יתשיב בדעתו, איזה פנים יהי' לו בפני אדמו"ר ז"ל, לחזק אתו על פרנסה אחרי אשר זה סמוך בו השעה דיבר רבינו ז"ל עמו שיחה נפלאה מגדול השטות והשגוען של כל הבלי ועסקי עולמה וחשב בדעתו שודאי יוכיח אותו רבינו ז"ל על זה, ויאמר לו היכן לאטום ב"כ אזני ולבבו מיראת ה', עזי שגם אחר שוחח כזאת אין לך על מה להזכיר אותי, כי אם על עסקי פרנסה ומחמת המחשבה הזאת נשאר עומד על מקומי ולא הלך עוד אל הדלת, והתתל' לחשוב שנית ברעיונותיו אולי באמת יודע רבינו ז"ל מחשבות העומדים לפניו, כאשר הוכיח לר' האיש הנ"ל, א"כ הוא יודע ברור שאתר כל שיהיה עדיין נאטם ל"ר עד שאני רוצה להזכירו רק בענין פרנסה ומה שעמתי בהפסקתי מזה הוא מחמת שאני מתבייש מאתו לכל יוכיח אותי ואני עומד עצמי כירא וחרד לגנוב דעתו ח"ה א"כ הדבר מגונה ביותר, ומיד בהשבו את כל הדברים האלה ענה אדמו"ר ז"ל ואמר לו בנה"ל דין האב ואין שוין פארזארגט; דין ברודער משה וועט זיין אי ציכטיגער ארימאן, דין חיים ואויף איהם איז ארומנות ער וועט נישט האבען קיין מעהל אויף שבתו וכך נחקים בשלשתם כל ימי חייהם מכון ממש כדבר רבינו ז"ל.

ב' ר' יצחק חתן המגיד ר' יקותיאל ז"ל מטרזאנאויצע הי' איש מושלם בכל המעלות למדן גדול בחורה ועסק בעבודת ה' כל ימיו, והוא נתגדל בבית הצדיק ר' זסיא ז"ל מהאנופאליע, וקודם פטירת הצדיק הי' זסיא ז"ל שאל אותו ר' יצחק הנ"ל לאיזה צדיק יתקרב, והשיב לו לזה הצדיק שיעסוק במידוי דברים שיצוה למקורביו שיתודו לפניו ויתן להם תקונים על כל דבר, וכנסע פעם ראשונה לרבינו הק' ז"ל ובא לביהמ"ד של, והי' אויב ביהמ"ד עוד הרבה אנשים, ורימו רבינו ז"ל אל כל האנשים שיצאו, וחטפו כולם והסדו הטלית ותפילין מעליהם ויצאו לחוץ, ורצת גם תי' יצחק חנ"ל לצאת לחוץ ולקח רבינו ז"ל את הקלאמקע וסגר את הדלת

ולא נשאר בביהמ"ד רק רבינו ז"ל וגם הר"י יצחק הנ"ל, ורבינו ז"ל עשן את הליוולקע, והלך אנה ואנה בביהמ"ד, ונפל על ר' יצחק הנ"ל סחד ואימה גדולה, והתחיל להזכיר את עצמו כל מה שעבר עליו מיום קטנותו עד היום ההוא, ונגש אליו רבינו ז"ל ואמר לו בזה"ל "היינט זאג" והתחיל להתודות לפניו כל לבו. ורבינו ז"ל היכר עצמו מה שדיבר, אמאז נתקרב לרבינו ז"ל בהתקרבות עצים ונפלא, ועסק כל ימיו בתורה ותפלה, והי' איש צדיק וירא אלקים כנודע לכל מכיריו.

ג) בברסלב הי' איש אחד שהי' מקורב לאדמו"ר ז"ל והי' לו בן יחיד (נשחטך) עמו מנכדי הבעש"ט ז"ל, וכשהגיע עת הגשואין אז באותו העת נפטר אצל רבינו ז"ל בן אחד, ונהג רבינו ז"ל שבעת ימי אבילות מחוץ לעיר, כי שכר לו דירה מחוץ לעיר והי' שם גן לפני הדירה, ושם נהג ימי אבילות, יען כי לא הי' אז בקו הבריאה, ולקח עמו איש אחד שמו ר' חיים שרה"ס, שיהי' עמו שם, והנה העשיר הנ"ל טרם שבסע לדרכו אל חופת בנו, הלך עם בנו אל רבינו ז"ל לקבל רשות מאתו, ואחר שקבלו השות נסעו להקבץ, בלילה ההוא הקיץ עצמו רבינו ז"ל משנתו, ונפל ידיו, ואמר לר' חיים הנ"ל בא נא עמי, וזהלך ועמו אל הגן ורץ רבינו ז"ל שם בין האלנות, אנה ואנה, וזהר חיים הנ"ל נפחד מאד כשראה זאת, עד אנסמרו, שענתה האש, בתוך כך בא אליו רבינו ז"ל, ואמר לו הראית כי בא אלי המחנות אבי הכלה, כי הכלה חתונה יתומה, ואומר כי אינו רוצה את החתן על כן רוצה לנקה אותו, חלי, וכששמע זאת הר"ח הנ"ל נפחד עוד יותר, והוא עומד וארכבותי, דא לדא נקשן, ותקבץ בא אליו רבינו ז"ל עוד הפעם, ואמר לו פעלתי אצלו שלא יקח את החתן, רק שלא יהי' לו בנים מבחו, ואח"כ גבסו לתוך הבית, והנה באותו היום עמד הר"ח חיים הנ"ל בחוץ, וירא והנה שליח מיוחד מהמחנות רץ לרבינו ז"ל, ונכנס השליח לרבינו ז"ל, וספר לו כי החתן נחלש בדרך, וא"א בשום אופן לגסוע עמו עוד יותר, ע"כ יבקש רחמים עבורו, וענה לו רבינו ז"ל חזור לביתך והחתן יהי' אי"ה בקו הבריאה ויסעו עמו על החתונה ויעמידו החופה, וחזר השליח לדרכו, והר"ח חיים הנ"ל גבהל, ונתפלא מאד, והנה החתונה הי' אז, אך נתקיימו דברי רבינו ז"ל שאמר לר' חיים הנ"ל שלא יהי' להם בנים, וישבו אותו הזוג ביחד ובנים לא היו להם, ונהנה הרב ר' צבי יהודה ז"ל מברסלב הי' חתן הר"ח חיים הנ"ל, וכשספר לו חתמו ר"ח את כל המעשה הנ"ל השתדל הרב ר' צבי יהודה הנ"ל שיתגבשו אותו הזוג, וכן הי' שנחגשו אחר כמה שנים אחר פטירת רבינו ז"ל, והרב הנ"ל בעצמו סידר להם הגט, ואח"כ היו לו בנים מאשה האחרת אשר לקח, וגם היא היתה לה בנים מבעלה האחרון, והמעשה הזאת ספרה הרב ר' צבי יהודה ז"ל בעצמו.

תכנות והנהגות

בענין הדפסת ספרי רבינו ז"ל

נוסף על המבואר בקונטרס „עין זוכר“ סי' י"ד בענין זה.

- (א) כל אחד מאנ"ש צריך לקנות כל ספר מספרי רבינו ז"ל שיצא לאור אף אם יש לו זה הספר מכבר
- (ב) כל אחד מאנ"ש צריך לעסוק בהפצת ספרי רבינו ז"ל, ובכל מקום ועיר שנמצא שם אמילו רק אחד מאנ"ש, צריך שיהי' מוכן תחת ידו ספרי רבינו ז"ל למכרם ולהפיצם, לקיים יפוצו מעינותיך חנצה, וגם יהי' מזה סיוע להדפסת ספרים חדשים ב"ה

בענין קבוץ כללי על ר"ה

- (א) לומר בכל שבת קודש קודם מנחה לא פחות מעשרה קסיטל תהלים, וגם התפלה ע"י, שנזכה ברחמי ית' לבוא לאומאן על ציון רביה"ק
- (ב) ולעת עתה צריכים כל אנ"ש להתקבץ יחד על ר"ה במקום אחד, ובשנה זו המקום שיתקבצו שמה אנ"ש על ר"ה הוא בלובלין. (יהי' שנזכה לבוא על ציון רביה"ק לאומאן)

בענין הוצאת הקובץ

- (א) להוציא לאור ב"ה קובץ, אשר יכיל בקרבו שיחות וספורים, מאמרים וחדושים מאנ"ש
- (ב) כל אחד מאנ"ש שנמצא תחת ידו כתבי יד של שיחות וספורים, או חדושים מאנ"ש צריך לשלחם אל יד המו"ל הקובץ על האדריסא שלמטה להעתיקם ואחר ההעתיקה יוחזרו לו הכתבי יד
- (ג) גם החדושים שנתחדשים בכל פעם בעת למוד ברבים או ביחידות לשלחם אל יד המו"ל הקובץ.
- (ד) גם כל אנ"ש די בכל אתר ואתר ילמדו בכל יום בעיון בהספר לקוטי מוהר"ן, בכל חודש תורה אחת והתחלה מתורה א' בחודש סיון שנת תרפ"ח, וכ"ל אשר יזכה כל אחד לחדש עפ"י דעת רבינו ז"ל, יכתוב אותו וישלחנו אל יד המו"ל הקובץ, ואחר הבקורת ע"י כמה מאנ"ש איזו ראוי לתרומת יעתיקום ויסדרום לרפוס בעזהשית.

הספר הזה להשיג אצל המו"ל

שמחה בארנשטיין, לאדו זאוואדזקא 26